Спочинь. Огляньсь, чи рясні сліди
На ниві всіх твоїх надбань. Світанок
Твоєї долі відлетів туди,
Де вимір інший і де сніг не тане.

Прийшла пора, щоб золотим ключем
Відкрити двері, де чекають мати.
Вони поможуть, підіпруть плечем,
Щоби мене розчулено обняти.

Ось тільки сяду на єдину мить
Край шляху долі — довгою, як безмір,
І зачекаю, може прилетить
Моє кохання у віночку з безу.

Ми склоним душі до нових натхнень
І поговорим про діда вчорашні.
Що в нас було?.. Любов і світлий день,
Й пориви душ величні і безстрашні.

Їх ми збирали з голубих вогнів,
Котрі горять від Спаса до Покрови.
Змикалися над нами сто світів,
І зорепади падали в діброви.

...Давно було се. Сядь і не броди.
Твоя душа наплакатись ще встигне.
Спочинь. Огляньсь, де твої сліди,
То, може, ще раз ступиш в їхні стигми.
Вішеград